No. 64. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 28 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. Zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— De *Cygne*, een vaartuig van 400 à 500 ton, zeilende van Valparaiso naar Leith, is op de Westkust van Schotland in brand geraakt en geheel verbrand. Elf personen, waarbij de kapitein en de luitenant, zijn daarbij omgekomen. Zes man der equipage en de vrouw van den keldermeester hebben zich in de sloep gered, en zijn 10 mijlen van de kust door een vaartuig opgenomen en naar Invernek gebragt. De brand is ontstaan door de onvoorzigtigheid van den keldermeester, die met een brandende kaars een vat brandewijn was genaderd.

— Uit verschillende oorden des Rijks worden steeds gunstige berigten medegedeeld, omtrent den staat der veldgewassen. In sommige plaatsen herinnert men zich niet, dat de velden in de laatste 40 jaren zoo schoon gestaan hebben als thans.

FRANKRIJK.

BOURBON, den 24. Februarij. Men verneemt heden van Madagascar, dat men vermoedt, dat de oorlogskorvet *Berceau*, kapt. *Gout*, met man en muis is vergaan. In December ll. zijn het fregat *La Belle Poule* en gemelde korvet, zich naar St. Marie en Madagascar begevende, door een hevigen storm overvallen. Het fregat was te St. Marie aangekomen, met belangrijke schade, doch de *Berceau* is niet komen opdagen, hoewel dezelve meer dan twee maanden reis telt en reeds tot op ca. 50 mijlen afstand van St. Marie is geweest.

Men heeft een ander schip afgezonden om de korvet op te zoeken, doch geen het minste berigt er van bekomen. Op de korvet waren 250 man ekwipage en verscheidene passagiers.

BELGIE.

BRUSSEL, den 23. Mei. Onze geneesheer *Varlez* is hier teruggekomen uit 's Gravenhage, werwaarts hij geroepen was geworden tot een consult over de ongesteldheid van een doorluchtig personadsje. Men wil hier weten, dat het Z. M. den Koning der Nederlanden zelve betroffen zou hebben.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 25. Mei. Naar men verneemt, is de voorgenomen reize van de koninklijke familie naar de hoofdstad, voorloopig uitgesteld tot over 14 dagen.

— Men verneemt, dat de leden der Tweede Kamer van de Staten-Generaal tegen de eerste dagen van Junij ter vergadering zijn aangeschreven.

GRONINGEN, den 22. Mei. Het verheugt ons, te kunnen berigten, dat, ingevolge een opzettelijk gedaan onderzoek, tot dus verre ook in onze provincie geen spoor voorgekomen is van de ziekte der graangewassen van het vorige jaar. Het is nu *juist* een jaar geleden, dat de ziekte voor het eerst werd opgemerkt. Hopen wij, dat de zoo gunstige vooruitzigten van het oogenblik niet te leur gesteld mogen worden.

MIDDELBURG, den 26. Mei. Heden is door het Provinciaal Geregtshof alhier uitspraak gedaan in de zaak ten laste van *Adriaan Glaude*, slagersknecht te Zierikzee: het hof heeft den beschuldigde schuldig verklaard aan de *misdaad van moedwilligen doodslag*, gepleegd op de drie-en-twintig jarige *Jozina Hogensteyn*, met verklaring dat het den Hove *niet* wettig en overtuigend bewezen is, dat deze misdaad zoude zijn voorafgegaan of vergezeld door die van geweldadigen aanslag tegen de eerbaarheid van dat meisje, of van eenige andere misdaad of wanbedrijf, — en hem diensvolgens veroordeeld tot de straf van *het zwaayen met het zwaard over het hoofd*, en een confinement voor den tijd van *twintig achtereenvolgende jaren* in een rasp- of tuchthuis, mitsgaders in de kosten van den processe.

— Te Batavia is den 25. Maart gearriveerd Zr. Ms. schooner *Aruba*, kapt. luit. ter zee *Berghuis*, van Hellevoetsluis.

— Te Berlijn bestaat reeds sedert de vorige eeuw een zoogenaamd « *Zwart Postkabinet.*" Het staat in onmiddelijke betrekking tot het spionnenstelsel der geheime policie, die er zich van bedient, als een zeker en snelwerkend middel om bij het geringste verdenken van iemand, als ook zonder eenige aanleiding daartoe, de gedachten der onderdanen te leeren kennen en in het familieleven te dringen. De Chef van 't Zwarte Postkabinet kiest uit de postbeambten, met de meeste omzigtigheid zijne vertrouwde lieden, die door de policie bezoldigd worden en verpligt zijn den directeur, zoowel die soort van brieven, welke in het reglement zijn aangeduid, als brieven naar 't buitenland, aan redacteuren en uitgevers van binnen- en buitenlandsche dagbladen, enz., als ook die, welke *hun zelf* van eenig belang toeschijnen, ter *perlustratie* (doorzage) ter hand te stellen.

« Die brieven worden dan met bijzondere en kunstmatige werktuigen geopend, gecopieerd, of geëxcerpeerd (een uittreksel er uitgenomen), dan weder voorzigtig gesloten en ter verdere expeditie op het kantoor bezorgd. Wanneer soms door onvoorzigtigheid of nalatigheid het zegel van den geopenden brief geschonden is, wordt hij veelmalen maar doodeenvoudig met het postambts-zegel digt gemaakt, terwijl op de keerzijde geschreven wordt: « gescheurd ontvangen."

Wijlen de minister *von Nagler*, die tevens generaal-postmeester was, heeft met het zwarte kabinet eene fameuse rol gespeeld, en het op de verachtelijkste wijze dienstbaar gemaakt niet alleen, tot ontdekkingen in zaken van politiek en policie, maar ook in zijn privaat belang, tot beurs-speculatiën enz. In Oostenrijk vergenoegde men zich niet om de brieven slechts te perlustreren, (door te zien) maar ook tegelijk te intercepti̊ëren (te onderscheppen). De bolleboos in die belsche kunstjes zou geweest zijn de Grootvorst *Konstantyn*, die eens te Frankfort zijnde, openlijk verklaarde, dat hij waarschijnlijk de uitgezochtste verzamelingen van onderschepte en achtergehoudene brieven bezat, dat hij die, notabene, gezamentlijk in marokein had laten binden, en in 33 banden zijne kabinets-bibliotheek en zijn belangrijkste lectuur uitmaakten.

De wijze waarop deze vervloekte inquisitie thans nog te Berlijn gevoerd wordt, is zoo eenvoudig als vernuftig. Uit vrees, dat er soms misbruik kon gemaakt worden van de kennis dier kunstjes, door ze in praktijk te brengen, en om sommige lieden niet wijzer te maken dan ze zijn, zullen wij geene meerdere bijzonderheden der taktiek mededeelen uit een duitsch werkje, dat al de geheime praktijken aan 't licht heeft gebragt en waarin veel voorkomt dat de haren doet te berge rijzen. Niets is voor dat *Zwarte Postkabinet* te heilig, zelfs niet de vertrouwdste familie-geheimen.

Men beweert, dat ook in Frankrijk en andere Rijken dergelijke inrigtingen bestaan; zelfs noemt men ook ons vaderland, wat niet onwaarschijnlijk is; waarmede den zeker in verband zal staan het beruchte *zwarte boek*. 't Schijnt ten minste maar waar, dat men er hier eene *geheime policie* op na houdt, die overal hare spionnen heeft, en dat zelfs hier en daar de plaatselijke policiën spionnen en speurhonden in hare dienst hebben, om de ingezetenen te bespieden. In hoeverre de postdirectiën tot de geheime policie in eenige betrekking staan, weten wij niet, maar het is bekend, dat ook bij sommigen derzelve erge misbruiken plaats vinden.

— De geheime policie zal hier meer dan ooit de handen vol krijgen, als 't noodlot wil, dat het voorgestelde nieuw strafwetboek door de Tweede Kamer *onveranderd* wordt aangenomen. Van het 2e boek, 4e titel, handelende over *ongeoorloofde vereenigingen en godsdienstoefeningen*, luidt art. 1: « Die heeft deel genomen aan eene *by de wet niet er- « kende vereeniging* of aan eene buiten- of binnenlandsche « vereeniging enz." wordt met eene geldboete gestraft en de aanleggers of hoofden en zij, die de lokalen verschaffen met geldboete, gevangenisstraf of beide. — Dat: « *by de wet niet erkende vereenigingen*" beteekent veel. Hoe vele groote en kleine genootschappen van onderscheidenen aard, bestaan er niet, die niet bij eene speciale wet erkend zijn? Eene staatkundige vereeniging, bijv. de *Amstel-Societeit*, zou bij de aanneming der wet niet meer veilig zijn, want onze ministers schijnen niet veel op te hebben met politieke vereenigingen. Zoo zou het kunnen gebeuren, dat de vreedzame leden, die niets dan het heil des vaderlands bedoelen, onverhoeds door de policie uiteen werden gejaagd, en wegens wanbedrijf vervolgd, zoo niet veroordeeld.

Het 2e artikel betreffende, de *ongeoorloofde godsdienstoefeningen* bedreigt nog eene strengere straf tegen die vereenigingen, dan het *code pénal*, dat thans nog bij ons in werking is; en de tegenwoordige voordragt overtreft in onverdraagzaamheid nog de wet van *Napoleon*, welke zulke bijeenkomsten tot 20 personen ongemoeid laat, maar volgens het ontwerp zal in het vervolg tot het kleinste getal toe vervolgd kunnen worden. — De geheime policie zou dus bij de nieuwe wetsbepalingen meer werk krijgen, door het bespieden der woningen waar een psalm werd aangeheven of een gebed gedaan. In plaats dus dat Nederland weleer de schuilplaats was voor godsdienstige vervolgingen, en daaraan mede zijn roem en voorspoed te danken had, zou het thans een groot deel zijner inwoners verbannen, uit hoofde hunner godsdienst! dat is vooruitgang in Nederlandschen zin!

Nog erger ziet het er uit met de voordragt eener nieuwe strafwet op *laster en hoon tegen openbare magten en ambtenaren in de uitoefening hunner functien.*

Onze *Cicero de Jonge* durft hieromtrent o. a. voorstellen, dat men zelfs deswege gestraft zal worden, al kan men ook de waarheid van het feit door een regterlijk vonnis of eene authentieke acte bewijzen, wanneer het n.l. blijkt, dat men het oogmerk had te *beleedigen*. Maar nog sterker: Volgens de tegenwoordige wet kan men niet wegens bovengenoemd misdrijf vervolgd worden, als het niet in '*t openbaar* is geschied. Zelfs wijlen den groot-vizier *van Maanen* dacht in Junij 1830 aan geenen anderen laster dan die in '*t openbaar* had plaats gehad. En nu stelt men voor, dat ook hij zal gestraft worden, die niet in '*t openbaar* die openbare magten van eenig misdrijf of van eenige fout beschuldigt, maar dit in een bijzonder gezelschap, in den kring zijner familie, ten aanhoore van meerderen, van twee of drie vertrouwde vrienden of huisgenooten doet. Met regt zegt de *Arnh. C.* hiervan: « De vriend zal den vriend, de broeder den broeder, de vader zijne kinderen niet meer durven vertrouwen; wat men in gulheid des harten als zijne meening geopenbaard heeft, zal een verrader, misschien een bezoldigd spion, die zich onder het mom van vriendschap in ons midden gedrongen heeft, den minister gaan openbaren: men zal een stelsel van verklikking, eene geheime inquisitie organiseren, ten einde hen, voor welke de ministers vreezen en die zij wenschen te treffen, eenigen tijd achter de traliën der gevangenis onschadelijk te maken."

Men kan dus vermoeden, bijaldien de voorgestelde wet onverhoopt mogt worden aangenomen, 't geen echter niet te denken is, dat de werkkring der geheime policie aanmerkelijk zal worden uitgebreid; en zouden dan sommige brieven, die men aan de post toevertrouwde, wel veilig zijn? (*Kat.*)

— Een belgisch dagblad, de droevige gebeurtenissen vermeldende waarvan dezer dagen ook Gent het tooneel was, laat daarop deze vraag volgen:

« Wat kunnen die lieden tot hunne verontschuldiging inbrengen, hoewel zij den ganschen winter de hardste ontberingen doorstonden; wat kunnen zij voorgeven tot verschooning van die wanordelijkheden (door hen begaan) op een tijdstip dat, *naar alle waarschynlykheid*, (!) de prijs der eetwaren eene *aanmerkelyke* vermindering *zal* (!) ondergaan."

Hierop antwoordt de *Sentinelle des campagnes*, een brusselsch weekblad:

« Die opmerking komt ons voor aanmerkelijk te kort te schieten aan gezond verstand. Hoe nu? omdat ik van honger sterf, omdat ik mijne zwakste telgen zag bezwijken onder de ongehoorde ontberingen die ons de laatste winter oplegde, — neemt hij het euvel op, dat mijn geduld ten einde zij? Maar wat kan het mij baten, wat kan het mij scheelen, of er na verloop van eenige maanden een overvloedige oogst zal komen, zoo ik in dien tijd van honger en gebrek moet omkomen; zoo ik inmiddels mijne vrouw en kinderen van honger zie sterven? . . .

« Ja, waarlijk, wanordelijkheden zijn altijd onverschoonbaar, en ook wij zullen onze goedkeuring niet geven aan hen die de openbare rust en orde verstoren. Maar wij vragen, want dit is ons regt, wij vragen: welke maatregelen heeft men te baat genomen om de volks-ellende te lenigen?

« Wat de regering zegt aan de ongelukkigen die de ellende tot het uiterste drijft, komt hierop neder: gedurende den afgeloopen winter hebt gij, den honger wel doorgestaan; lijdt nu nog een weinig; en daarna (zoo het Gode behieft, altijd!) zal uwe ellende aanmerkelijk worden verzacht!

« Nietswaardigen! . . . . Laat het volk van honger sterven, daar gij zulks niet kunt of niet wil beletten; verzaakt verzaakt dus uwen pligt zoo gij wilt; maar steekt althans den spot niet met dat volk hetwelk gij van honger laat sterven, en gedoogt niet dat uwe bladen het op den koop toe nog voor den gek houden! . . ." (*de Burger.*)

INGEZONDEN STUKKEN.

In eene menigte steden van Duitschland, Engeland, Frankrijk enz. stilt men den honger des volks door het kogels in het lijf te jagen. Een goedkoop geneesmiddel, snelwerkend, maar gevaarlijk voor de schrijvers van het recept. Vreest men niet dat de uitgehongerde en uitgeteerde menigte eens verschrikkelijk wraak zal nemen en, gelijk wij onlangs uitgedrukt vonden, Europa als met een waterpas zal doorloopen, afmaaijende en verpletterende wat thans trotsch, heerschend, en overweldigend boven anderen verheven is en in eigenwaan zich tegenover het volk bijna met God gelijk stelt? Is de geschiedenis, die onfeilbare vraagbaak, dat boek, vermeldende wat gisteren ge-

hoort is en profiterende wat morgen geschieden zal, er. [illegible]; om angst te zaaijen in de harten der gevoellooze geweldenaars? Of stellen zij zulk een onwrikbaar vertrouwen op eenige duizende hun ten dienst staande bajonetten! Helaas! die verblinden! De ondervinding leert, dat overal waar de maat van gruwelen vol gemeten was, de vasallen van het geweld wel eene zee van bloed en tranen hebben veroorzaakt, maar nergens de vrijheidszucht der volken, die goddelijke vonk, door de Voorzienigheid in meerdere of mindere mate in ieders hart gelegd, hebben kunnen uitdooven of onderdrukken.

En de soldaten, kinderen des volks, zullen zelve gaan begrijpen, dat hunne roeping niet is schraging van onderdrukking en geweld, maar bescherming der onschuld, des handels, van kunsten en wetenschappen, der menschelijke regten, in één woord, van al wat waarachtig edel en schoon is. Wanneer men maar eerst algemeen van het stelsel zal uitgaan dat de regeringen er zijn om de natiën en niet omgekeerd; dat de militaire magt is daargesteld ten behoeve der volken, die haar betalen, zoo als zij een koning en alle regeringsleden betalen, en niet om de willekeur van een gouvernement te schragen; dat het dragen eener epaulet of uniform niet uitsluit de verpligting om zijne burgelijke regten uit te oefenen, die steeds waren en zijn zullen bevordering der belangen en welvaart van het algemeen. Opmerkelijk is het, dat daar waar de meeste vrijheid heerscht, de minst sterkste legers aanwezig zijn, of de diensttijd, indien er al verpligting toe bestaat, betrekkelijk kort is gesteld. Maar die tijd, hij moge nog veraf zijn, de gedachte er aan uitgekreten worden als utopiaansch, eenmaal voorzeker zal hij aanbreken; de zon zal dan niet meer dagelijks millioenen ongelukkigen beschijnen; hare gouden stralen niet met angst en siddering worden te gemoet gezien als eene reeks van uren bereidende, waarin geweld en willekeur haren bloedigen geessel zwaait, tot de vale nacht verpozing schenkt, want rust en slaap verkwikken dikwijls den ongelukkigen niet, wanneer honger en ondragelijk lijden zijne medgezellen zijn. Ééne gedachte echter moet ons troosten, bemoedigen en hoop geven op betere tijden: het is dat God, hoe onnaspeurlijk ook in Zijne wegen, niet kan willen dat millioenen Zijner schepselen voortdurend te behoeve van eenige weinigen worden rampzalig gemaakt; dat millioenen worden geboren om te lijden en te sterven; dat al het heerlijke der aarde slechts vloeijen zal voor enkelen en de overigen zich zelf niet aan de bron zullen laven die Zijne oneindige goedheid zoo rijkelijk voor allen doet ontspringen. Is deze gedachte bemoedigend, men zij tevens overtuigd dat God slechts diegenen helpt, die zich zelven trachten te helpen; hopen is niet voldoende, maar moet met werken gepaard gaan. Men grijpe daarom elke gelegenheid aan welke zich tot verbetering van onzen maatschappelijken toestand opdoet en verlieze den moed niet al zijn de aanvankelijke uitkomsten niet bevredigend.

Naar wij vernemen, is dezer dagen het volgende adres aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal verzonden:

Edelmogende Heeren!

Ofschoon ondergeteekende het koninklijk prerogatief, het uitsluitend opperbestuur des Konings over de volkplantingen van den Staat, in den uitgestrekten zin zou wenschen te beschouwen, zoo is het hem des echter niet mogelijk te begrijpen, dat de grondwetgever, bij de vaststelling van art 59 der Grondwet, eene onbepaalde magt over 's lands overzeesche bezittingen aan den Koning heeft opgedragen.

Edelmogende Heeren! aan het door de regering aangenomen stelsel van volstrekte alleenheersching over de koloniën van den Staat, is eene hoogst gevaarlijke uitbreiding gegeven. Dat 's Konings vertegenwoordigers, in afgelegene gewesten, zich bij zekere gelegenheden boven de wet verheffen, en geweldenarijen plegen, is algemeen bekend. Despotieke handelingen zijn in de geschiedenis der nederlandsche volkplantingen geene ongehoorde zaken. Maar, Edelmogende heeren! in Nederland, waar wet, regt en orde geene ijdele klanken zijn, waar de constitutionele Koning de plegtig bezworene Grondwet stiptelijk eerbiedigt en niet kan dulden, dat er op eenige wijze, en onder eenig voorwendsel, hoe ook genaamd, daarvan zal worden afgeweken, dáár - dáár heeft rekwestant, sedert jaren, het herstel der gewelddadig geschondene geregtigheid, het herstel van het geschondene Staatscontract te vergeefs gezocht.

Sedert den aanvang van het jaar 1838, dus sedert ruim negen jaren, heeft adressant, bij uitvoerige en bondig uiteengezette vertoogen, zijne grieven, onteigening zonder vorm van proces, confiscatie van goederen, enz. enz., aan Neêrlands Koning bekend gemaakt. Onder de regering van Koning Willem I. heeft men, onder voorwendsel, dat men genegen was, de hoogst gewigtige kwestie op Java grondig te onderzoeken, dezelve kunstmatig slepende gehouden; het resultaat van het ingesteld grondig onderzoek is nooit bekend geworden. Zeer waarschijnlijk is het kunstrekmiddel, om de kwestie op Java grondig te doen onderzoeken, alleen uitgedacht en aangewend, om zoo mogelijk, door tijd te winnen, aan het herstel der geschondene geregtigheid, zonder de minste schadeloosstelling, te ontkomen. Hoe het ook zij, de treurige ondervinding heeft onbetwistbaar bewezen, dat de regering zich op allerlei wijze en tot elken prijs aan de prompte voldoening van wettige, met het rijk aangegane verbindtenissen heeft zoeken te onttrekken.

Onder de regering van Koning Willem I bestond er ten minste nog eenigen schijn, dat men ter goeder trouw wenschte te handelen; namens en op last des Konings werd requestrant, onder d°. 6. Julij 1838, n°. 2, en later bij herhaling onderrigt, dat het Zr. Mt. constante begeerte was, dat de zaak op Java grondig zou worden onderzocht. Onderscheidene, in requestrants handen zijnde, confidentiële brieven van wijlen graaf van den Bosch, destijds minister van koloniën, getuigen, dat de Koning opregt genegen scheen het betreurenswaardige gebeurde grondig te doen onderzoeken. Intusschen, zoo als reeds is gezegd, heeft men van de verantwoording der indische regering nimmer het minste vernomen. Het resultaat van het op koninklijke last sedert 6. Julij 1838 bevolen grondig onderzoek op Java, schijnt voor de regering niet gunstig te zijn uitgevallen, althans onder de regering van Koning Willem II heeft men gehandeld, als of Koning Willem I nimmer aan een onderzoek ten deze had gedacht. De koninklijk kabinets-dispositie dd. 6. Julij 1838, n°. 2 en al de daarop betrekkelijke kabinetstukken, zijn met voeten vertreden, om plaats te maken voor eene andere koninklijke kabinets-dispositie, welke is gedateerd 13. November 1841, gequoteerd La F. 40, geteekend A. G. A. van Raffard, directeur van het kabinet des Konings.

Bij de evengemelde koninklijke kabinets-dispositie dd. 13. November 1841, La. F. 40, bij welke requestrant, ter bekoming van regt, tot het hoog geregtshof van Neêrlands Indië is verwezen, heeft de regering zich zorgvuldig gewacht, de heimelijk verdrongene koninklijke kabinets-beschikking dd. 6. Julij 1838, n°. 2 aan te voeren.

Doordien adressant geene de minste vrees voor een grondig onderzoek betoonde, maar integendeel standvastig en bij herhaling op het sedert jaren beloofde extra-judicieel onderzoek had aangedrongen, schijnt de regering van het eerste middel, om partij-contractant door een slepend gehouden onderzoek af te matten en moedeloos te maken, te hebben afgezien. Het tweede middel, verwijzing naar het hoog geregtshof van Neêrlands Indië, meende men zou beter slagen; en langs dien weg schijnt de regering zich gevleid te hebben, bepaald tot het voorgestelde doel, dat is, zonder de minste schadeloosstelling, aan de gewelddadig geschondene geregtigheid te ontkomen.

De grenzelooze magt van het autocratisch stelsel, dat de regering zich over de koloniën van den Staat heeft aangematigd, heeft allen eerbied voor het heilig en onschendbaar eigendomsregt verdrongen.

De trouwelooze en onchristelijke handelwijze, die de regering zich ten opzigte van requestrant veroorloofd heeft, kan U Edelmogenden niet onbekend zijn gebleven. De klaagtoonen van uwen zoo zeer verongelijkten, zoo deerlijk mishandelden medeburgers hebben reeds sedert 11. December 1839 herhaaldelijk door 's lands raadzaal geklonken. Op de griffie is die regtmatige klaagstem voortdurend gesmoord geworden

Na eenige jaren, zoo bij den Koning als bij 's Konings ministers, vruchteloos op herstel van wettige grieven te hebben aangedrongen, keert adressant zich weder tot U Edelmogenden, ondergeteekende neemt andermaal de vrijheid, U, Edelmogende Heeren, kennis te geven, dat hij, door 's Konings vertegenwoordigers op Java, zonder eenigen vorm van proces en zonder de minste schadeloosstelling, van zijne eigendommen, van zijne wettig verkregene regten, en van zijn middel van bestaan onteigend en ontzet is geworden.

Edelmogende Heeren! requestrant heeft tegenover zijne magtige onderdrukkers geene andere kracht dan zijn goed regt, hetwelk in zijne wettige, met het rijk aangegane contracten van koop en verkoop, bij resolutien van gouverneur-generaal in rade goedgekeurd en bekrachtigd, gelegen is.

Zoo lang gij, Edelmogende Heeren! de plegtig bezworene Grondwet zult eerbiedigen, zoo lang de waarborg voor persoon en goed in onze staatsregeling zal geschreven staan, zoo lang zullen Neêrlands burgeren, zal requestrant niet wanhopen bij U Edelmogenden krachtdadige bescherming tegen den overmoed der regering, tegen grondwetschennende handelingen te vinden.

Ondergeteekende heeft zich niet alleen over openbaar geweld, ontrigening zonder vorm van proces te beklagen; zijne grieven hebben, door verkeerde maatregelen der regering, eene treurige, hoogst gevaarlijke uitbreiding verkregen. Bij de boven aangehaalde verdachte koninklijke kabinets-dispositie dd. 13 November 1841, La. F. 40, is partij-contractant, ter bekoming van regt, tot het hoog geregtshof van Neêrlands Indië verwezen.

Edelmogende Heeren! heeft de Koning, naar aanleiding van art. 59 der Grondwet, of andere minder bekende koninklijke prerogatieven of wetten des lands, de schrikbarende autocratische magt en bevoegdheid om nederlandsche burgers die door 's Konings vertegenwoordigers in afgelegene gewesten van den Staat gewelddadig, zonder eenigen vorm van proces en zonder de minste schadeloosstelling, van eigendom, van regten en van middel van bestaan zijn beroofd geworden, ter bekoming van regt tot den bevoegden regter te verwijzen? Het antwoord op deze vraag kan niet twijfelachtig zijn, en zal bepaald in het belang van den Staat tot een opzettelijk naauwgezet onderzoek leiden.

Alleen door een opzettelijk onpartijdig onderzoek in 's lands raadzaal zal het mogelijk zijn, den eigenlijken oorsprong der verdachte koninklijke kabinets dispositie dd. 13. November 1841, La. F. 40, geteekend A. G. A. van Raffard, directeur van het kabinet des konings, op te sporen. Tot gerustistelling der natie, tot handhaving van het plegtig bezworen staats contract, behoort het overtuigend zonneklaar te blijken, of de Koning, die het vrije nederlandsche volk niet als autocraat regeert, bij zijne meergemelde kabinets-beschikking dd. 13. November 1841, La. F 40, zijne magt en bevoegdheid is te buiten gegaan, dan wel, of er op 's Konings kabinet verkeerdheden plaats hebben gevonden.

Na al het aangevoerde rekent ondergeteekende zich ten duurste verpligt, voor U Edel Mogenden te verklaren, dat bij hem de overtuiging levendig is, dat de Koning van de sedert jaren tusschen partijen-contracten bestaande geschillen zorgvuldig is onkundig gehouden. Neen! het is niet denkbaar dat Neêrlands edele en ridderlijke vorst met voorbedachten rade zijne magt en zijn gezag misbruikend heeft aangewend, om partij contractant door middel van het regt van den sterkste te dwingen zijne regtmatige aanspraak op herstel van het welddadig geschonden regt, zonder de minste schadeloosstelling, verloren te geven. Requestrant is van gevoelen dat al zijne ootmoedige vertoogen en verzoekschriften, in forma aan het adres van den Koning ingezonden, voor de oogen des Konings zijn verduisterd, en dat de hem, namens en op last des Konings, toegezondene kabinet-dispositiën buiten voorkennis van Z. M. zijn opgemaakt.

Ondergeteekende is zichzelven bewust, dat hij onafgebroken alles heeft aangewend, dat hij niets heeft onbeproefd gelaten om de regering, op de meest voegzame en meest eerbiedige wijze, het verkeerde van de handelwijze, waarmede men goedgevonden heeft partij-contractant te bejegenen, onder het oog te brengen. Het is U Edelmogenden bekend, dat requestrant zijne ijverige pogingen, om herstel van wettige grieven te erlangen, met gevangenis-straf, geldboete, kosten en verlies van burgerregten heeft moeten boeten.

De moed en de volharding, waarmede de regering sedert jaren getracht heeft aan het herstel der gewelddadig geschondene geregtigheid te ontkomen, is bewonderenswaardig en tevens zorgwekkend.

Edelmogende Heeren! ondergeteekende beroept zich op het grondwettig gewaarborgde eigendomsregt; hij rekent op de krachtdadige bescherming van Neêrlands waardige volkvertegenwoordigers. De grondwettige waarborgen zijn de onwaardeerbare schatten van het vrije nederlandsche volk, en al stond art. 162 in het nederlandsche staats-contract niet geschreven, dan nog zou het heilig en onschendbaar eigendomsregt, tot instandhouding der maatschappelijke orde, veiligheid en rust, als natuurregt moeten geëerbiedigd worden. Onteigening zonder vorm van proces is in eenen constitutionelen Staat in geen geval en door niets te wettigen noch te regtvaardigen; daarom zullen de klaagtoonen van uwen zoo zeer verongelijkten, zoo deerlijk mishandelden medeburger, in 's lands raadzaal weêrklank vinden. Om de eer van het land en in het belang van den Staat, zult gij U, Edelmogende Heeren! gedachtig aan den plegtigen eed, op de Grondwet afgelegd, bereidvaardig en volijverig tot handhaving van het geschonden Staats-contract genegen betoonen. Eerbiedig en met onbegrensd vertrouwen verzoekt ondergeteekende, dat zijne wettige grieven ernstig en volledig in uwe achtbare vergadering zullen worden onderzocht, opdat de te diep geslagene wonden zoo veel mogelijk worden verzacht, en het heilig onschendbaar eigendomsregt, als de voornaamste grondzuil van den nederlandschen Staat, van nu voortaan ongeschonden geëerbiedigd zal worden

Aan den overmoed van hooge staatsdienaren zal de wetgeving paal en perk stellen, en zoo zult gij, Edelmogende Heeren! op nieuw het sprekendst bewijs leveren, dat de dierbaarste regten der natie niet te vergeefs aan de grondwettige bescherming van U Edelmogenden zijn opgedragen.

Hiermede besluitende, heeft ondergeteekende de eer zich met den meesten eerbied te noemen.

Van U Edelmogenden den zeer dienstvaardigen
en gehoorzamen dienaar,
(get.) Pieter Cléraa.

Amsteldijk,
den 3. Mei 1847.

Eigenaar van vaste goederen op Java, suiker-fabriekant aldaar en contractant met het gouvernement.

MENGELINGEN.

Dierengevechten te Berlijn.

Op Zondag, den 25. April, is te Berlijn door den heer Kreutzberg het schouwspel van een dierengevecht in het locaal Tivoli gegeven. Het scheen op eenen smaak berekend te zijn, zoo als die, God dank! zelfs onder de ruwste en minst beschaafde volksklasse van ons land niet meer gevonden wordt. Eerst moesten twee aan den ketting liggende wolven met eenen zwerm van honden vechten, daarna twee, mede aan kettingen gehechte aapjes onderling, vervolgens dezelfde dieren met groote honden, die een der beide arme beestjes doodbeten, als toen nog een kamp van apen met elkander. Hierop maakte een tamme beer met zijn leider alle vertooningen en kunsten; en nu kwam het eigenlijk spectakelstuk. Men bragt een' ezel in het strijdperk; niemand der aanschouwers begreep waartoe dit dienen zou; bedaard en rustig kuijerde het dier in den omtrek rond, toen plotseling eene geheele bende honden op hetzelve losgelaten werd. Het vreedzame dier deed eenige vruchtelooze pogingen, om zich met achteruitslaan te weren, en zocht inmiddels angstvol naar eenen uitweg, van welken het door menschen teruggestooten werd. Nu grepen de honden het bij den neus en de ooren en rukten het op den grond. Op dit jammerlijk gezigt vlogen eene menigte aanschouwers naar beneden, om het stervende dier te ontzetten; met moeite kon men, met hulp der oppassers, de honden, die zich vastgebeten hadden, van hunne prooi losmaken, die zich met moeite op de beenen hief, terwijl stroomen bloeds hem uit neus en zijden liepen. — De beschrijving van zulk een tooneel is genoegzaam, alle aanmerkingen zijn overbodig. Weldenkende regering behoorde deze wreede, het gevoel des volks bedervende vermakelijkheden nergens te gedogen.

De kleine mond.

De beroemde Bigaud zag dat eene dame, welke hij schilderde, alle moeite deed om door zamentrekking van de lippen een' kleinen mond te maken. Hij was deze gemaaktheid eindelijk moede, en zeide tegen haar; „Doe uwen mond zoo veel gewelds niet aan, ik zal er u in het geheel geenen maken, indien ik u daarmede dienst kan doen."

ADVERTENTIEN.

§ § § Het KOLLEGIE van Regenten over het ARM-, GAST- en WEESHUIS te Vlissingen zal, op Dingsdag den 8 Junij 1847, des voormiddags ten 10 ure precies, in het Gesticht No. 1, (Gasthuis) in het openbaar Aanbesteden, de levering van RUNDVLEESCH, BOTER, GORT, RIJST, GROENE ERWTEN, WITTE BOONEN en SIROOP, voor bovengenoemde Gestichten benoodigd in het derde Kwartaal dezes jaars, waarvan de Conditien ter lezing liggen ten huize van den Amanuensis en Rentmeester in de Wagenaarstraat, Wijk I. No. 98.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 27. Mei. Sedert den 25. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

W. Lanabar, J. W. Aroy, Belfast, stukgoed, Fairy Queen, T. Pain, Leith, tarwe; Concordia, P. Parmentier, Liverpool, stukgoed; Mathilda, J. B. Trost, Mewe, garst; Mattina, H. A. Tiers, Eckrenfelde, raapzaad.

Voor Vlissingen bestemd:

The Hope, B. Easter, Hastings, ballast.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Henriette, H. Tettun, ballast, Riga; Sapphine, T. M. Gibson, passagiers, Gravesand.

Van Wisbach gezeild:

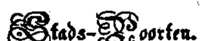
The Rover, W. Tijers, graan, Londen, laatst van Vlissingen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg,

27 Mei 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.		
O. Z. Tarwe (1845) . .	f .	Z. Gr. Erwten . .	f .	
N. dito dito	- 18.30	W. Witte dito . .	- .	
O. Walch. Tarwe (1845)	- .	Z. Paardenboonen .	- 11.00	
Nieuwe dito	- 18.50	W. Koolzaad	- .	
Zeeuwsche Rogge . .	- 16.50	Zomer dito	- .	
Vreemde dito f 15.00	- 16.50	Gort No. 3	- 23.00	
Winter garst	- 10.50	„ „ 2	- 21.00	
Zomergarst	- 10.25	„ „ 1	- 19.00	
Haver	- .	Raapolie . .	f 39.00	p. v.
Boekweit	- .	Patentolie . .	- 41.00	-
W. Wittebounen . . .	- .	Lijnolie . .	- 37.00	-
Dito Bruineboonen .	- .	Lijnkoeken f .	de 104	st.
W. Paardenboonen .	- 11.25	Raapkoeken .	-	-
W. Gr. Erwten . . .	- .			

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 „

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.